

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D a JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. v právní věci žalobce: **J. M.**, zastoupený JUDr. Koljou Kubíčkem, advokátem se sídlem Urbánkova 3360, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, Letenská 15, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 11. 2008, č. j. 10 Ca 71/2007 - 42,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Tímto rozsudkem městský soud zamítl stěžovatelovu žalobu proti rozhodnutí Ministerstva financí („žalovaný“) ze dne 9. 1. 2007, č. j. 16/117465/2006/1470, kterým žalovaný změnil rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 8. 11. 2006, č. j. MHMP-99498/2006/DOP-T/Ho a stěžovateli uložil pokutu za porušení cenových předpisů podle ustanovení § 15 odst. 1 písm. f) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve výši 50 000 Kč a dále stanovil částku náhrady nákladů řízení ve výši 1000 Kč.

Stěžovatel proti tomuto rozsudku v kasační stížnosti uplatňuje důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s."), když namítá nesprávné posouzení právní otázky městským soudem, vady správního řízení a nepřezkoumatelnost rozsudku.

Stěžovatel nesouhlasí se závěrem městského soudu, který za nedůvodnou označil jeho námitku nedodržení pořádkové lhůty správním orgánem, který vypracoval dodatek k protokolu po lhůtě stanovené § 6 odst. 3 vyhlášky č. 580/1990 Sb., kterou se provádí zákon o cenách. Uvedeným postupem tak dle stěžovatele nastala domněnka, že s obsahem vyjádření stěžovatele správní orgán souhlasí. Stěžovatel konstatuje, že souhlasí s názorem soudu, že jde o lhůtu pořádkovou, nicméně by tato skutečnost neměla mít vliv na postup správního orgánu, který by měl v řízení postupovat hospodárně a v přiměřené lhůtě.

Stěžovatel má za to, že § 15 odst. 1 písm. f) zákona o cenách neporušil. Pokud nebyl v postavení prodávajícího, nemohl uvedené ustanovení porušit. V řízení bylo jednoznačně prokázáno, že provedl jízdu zdarma. Nemohl tak být v pozici prodávajícího a zákon o cenách ani vyhláška se na něj v tuto dobu nevztahovaly.

Stěžovatel dále uvádí, že je provozovatelem taxislužby, kterému byl vydán průkaz o způsobilosti řidiče dopravním úřadem obce Brandýs nad Labem – Stará Boleslav, přičemž v okrese dané obce má i trvalé bydliště. Ustanovení § 14 odst. 2 vyhlášky č. 478/2000 Sb., kterou se provádí zákon o silniční dopravě stanovilo, že informace umístěná na dveřích vozidla taxislužby má obsahovat aktuální nabídku ceny za přepravní služby na území obce, ve které je služba nabízena. S ohledem na neregulovanou cenu taxislužby v obci Brandýs nad Labem - Stará Boleslav, kde služby stěžovatel nabízel, se stěžovatel nemohl dopustit porušení zákona o cenách, zejm. § 15 odst. 1 písm. f).

Stěžovatel dále odkazuje na § 11 odst. 1 vyhlášky č. 478/2000 Sb. Pokud se přeprava poskytuje z obce, kde není regulovaná cena taxislužby do obce s regulovanou cenou, je vozidlo označeno cenou, za kterou provozovatel nabízí své služby v dané neregulované obci. Z těchto důvodů je zřejmé, že informace na vozidle nemusí být v souladu s vyhláškou hl. m. Prahy č. 24/2000 Sb.

Stěžovatel odmítá tvrzení soudu, že poskytoval služby na území Prahy. Pokud uskutečnil přepravu zdarma, tak taxislužbu nenabízel a službu tak neposkytoval. Stěžovatel považuje uloženou sankci za nepřiměřenou, pokud byla jízda uskutečněna zdarma, nemohlo dojít k poškozování žádných osob a výše pokuty je tak zcela zjevně nepřiměřená.

S ohledem na následné zrušení ustanovení § 14 vyhlášky č. 478/2000 Sb. měl soud zvážit možnost uloženou pokutu moderovat. Uložená pokuta je nepřiměřená i v porovnání se závažnými delikty, např. prodej alkoholu nezletilým, jízda po použití alkoholu, které jsou ve srovnání s pokutami vyměřovanými taxikářům směšnými.

Ze všech popsaných důvodů navrhuje stěžovatel napadený rozsudek městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Žalované Ministerstvo financí ve svém vyjádření uvedlo, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně a je spolehlivě doložen ve spisovém materiálu. K námitce nedodržení pořádkové lhůty odkazuje na své vyjádření k žalobě. K námitce stěžovatele, který tvrdí, že nebyl v postavení prodávajícího, pokud poskytoval jízdu zdarma, žalovaný uvádí, že pokud je vozidlo taxislužby označeno způsobem dle § 21 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, je provozovatel vždy v postavení prodávajícího. V ostatním žalovaný odkázal na svá předchozí vyjádření. Navrhl kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Ze správního a soudního spisu plynou následující relevantní skutečnosti:

Dne 20. 3. 2006 byla třemi pracovníky Magistrátu hl. m. Prahy provedena kontrolní jízda na trase Staroměstské nám. – hotel Belvedere, ul. Milady Horákové, Praha 7. Cílem jízdy bylo zjištění, zda řidiči taxislužby dodržují cenové předpisy. Řidič za provedenou jízdu nepožadoval žádnou úhradu. Z příslušného protokolu (č. 20/03/06-1/Dr) plyne, že vozidlo stěžovatele mělo na dveřích vyznačenu informaci o ceně hodnotami: nástupní sazba 99 Kč, cena za 1 km 97,50 Kč a čekání za 1 min. 6,50 Kč. V protokolu je uvedeno, že stěžovatel porušil ustanovení § 15 odst. 1 písm. a) zákona o cenách. Tento protokol stěžovatel na místě nepřevzal, a proto mu byl zaslán. K protokolu je přiložena rovněž fotodokumentace. Dne 10. 4. 2006 zaslal stěžovatel Magistrátu svoje vyjádření, ve kterém uvedl, že v daném případě neprodával (neposkytoval službu), nemohl tedy porušit vytýkané ustanovení zákona o cenách. Na základě vyjádření stěžovatele byl vypracován Magistrátem dodatek k protokolu č. 1 ze dne 26. 4. 2006, v němž kontrolor uvádí, že není pravdou tvrzení stěžovatele o tom, že službu neposkytoval, neboť jeho vozidlo bylo řádně označeno jako taxi – označení i svítilna zde byly. Stěžovatel poskytl předmětnou jízdu zadarmo, nemohlo tedy dojít k porušení § 15 odst. 1 písm. a) zákona o cenách , nýbrž § 15 odst. 1 písm. f). Oznámením ze dne 11. 8. 2006 bylo se stěžovatelem zahájeno správní řízení. Dne 8. 11. 2006 Magistrát vydal rozhodnutí, kterým stěžovateli uložil za porušení §15 odst. 1 písm. f) zákona o cenách pokutu ve výši 100 000 Kč. Na základě podaného odvolání žalovaný dne 9. 1. 2007 rozhodnutí Magistrátu změnil tak, že pokutu snížil na 50 000 Kč. Žalovaný přihlédl k tomu, že při kontrolní jízdě nebylo prokázáno poškození zákazníka na ceně a pokuta tak byla ukládána za porušení § 13 odst. 2, tedy za chybné označení zboží cenami. Stěžovatel brojil proti rozhodnutí o odvolání žalobou, kterou městský soud jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud poté, co zjistil, že jsou splněny všechny procesní podmínky pro věcné projednání a rozhodnutí kasační stížnosti, přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel výslovně uplatnil nezákonnost napadeného rozsudku městského soudu, vady správního řízení a nepřezkoumatelnost rozsudku. Námitky v kasační stížnosti však míří pouze do nesprávného právního posouzení a vad správního řízení. Jelikož v daném případě se oba tyto důvody v jednotlivých námitkách obsahově prolínají, pojednává o nich soud z důvodu přehlednosti souhrnně.

Stěžovatel odmítá tvrzení soudu, že poskytoval služby na území Prahy. Pokud uskutečnil přepravu zdarma, tak taxislužbu nenabízel a službu tak neposkytoval. Pokud

stěžovatel nebyl v postavení prodávajícího, nevztahuje se na něj povinnost stanovená v § 13 odst. 2 zákona o cenách a tudíž nemohl porušit ani ustanovení § 15 odst. 1 písm. f), neboť zákon o cenách ani vyhláška se na něj v tuto dobu nevztahovaly.

Námitky stěžovatele nejsou důvodné.

Dle § 13 odst. 2 zákona o cenách ve znění rozhodném pro projednávanou věc, je prodávající při prodeji spotřebního zboží konečnému spotřebiteli povinen označit je cenou platnou v okamžiku nabídky a vztaženou k prodávanému jednotkovému množství zboží a určeným podmínkám, nebo je povinen zpřístupnit na viditelném místě informaci o této ceně formou ceníků, vývěsky nebo jiným přiměřeným způsobem.

Dle § 15 odst. 1 písm. f) zákona o cenách prodávající poruší cenové předpisy, jestliže nesplní své evidenční nebo informační povinnosti nebo povinnosti v označování zboží cenami podle § 11 až § 13 nebo předá cenovému orgánu nepravdivé údaje.

V ustanovení § 1 odst. 1 zákon o cenách zavádí legislativní zkratku „zboží“, jež zahrnuje výrobky, výkony, práce a služby. Předmětem cenové regulace dle zákona o cenách je tak nejenom prodej výrobků, ale též poskytování služeb. I přesto, že zákon v dalším textu používá výhradně termín „prodávající“, je třeba ve smyslu výše uvedené legislativní zkratky za prodávajícího též považovat poskytovatele služeb. Zákon ukládá prodávajícímu nikoli jen povinnosti při samotném prodeji (tedy v okamžiku prodeje), ale taktéž povinnosti předcházející prodeji zboží s regulovanou cenou (např. povinnosti při nabídce či označení zboží) a další povinnosti spojené s prodejem (např. povinnost vést evidence). Zákonem uložené povinnosti je prodávající nucen dodržovat po celou dobu, kdy se zbožím podléhajícím cenové regulaci, obchoduje, nikoli výhradně v okamžiku prodeje, tak jak si nesprávně vyložil stěžovatel, který za prodávajícího označuje pouze osobu, jež v daném okamžiku přijímá úplatu za zboží (službu).

Obdobně v žalobě stěžovatel tvrdil, že službu neposkytoval. Městský soud označil námitku za nedůvodnou a tvrzení stěžovatele o tom, že neposkytoval službu, za účelové. Městský soud zdůraznil, že stěžovatel uskutečnění kontrolní jízdy nepopíral, přičemž závěr o tom, že poskytoval službu taxi jednoznačně vyplývá z protokolu ze dne 20. 3. 2006, jeho dodatku a pořízených fotografií. Z obsahu protokolu je zcela zřejmé, že do vozidla stěžovatele na území Prahy nastoupily osoby, které požádaly o přepravu na konkrétní místo a stěžovatel tuto přepravu uskutečnil. Z fotografií dále vyplývá, že vozidlo stěžovatele bylo v době uskutečnění přepravy označeno podle § 14 vyhlášky č. 478/2000 Sb.

S těmito závěry se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje. Skutečnost, že za provedení jízdy nepožadoval stěžovatel úhradu, je pro posouzení naplnění podmínek pro aplikaci § 13 odst. 2 zákona o cenách bez významu. Povinnost označit zboží cenou platnou v okamžiku nabídky, stěžovatele stíhala i před započetím kontrolní jízdy.

V této souvislosti odkazuje Nejvyšší správní soud na závěry rozsudku č. j. 2 Afs 90/2009 - 68 ze dne 30. října 2009, kde stěžovatel v kasační stížnosti mimo jiné namítal, že stěžovatel v době kontroly žádnou přepravu nenabízel (šlo o „statickou“ kontrolu).

Nejvyšší správní soud neshledal námitku důvodnou a konstatoval, že *„v době provádění namátkové kontroly bylo vozidlo zaparkováno v centru Prahy na vyhrazeném místě vedle ostatních vozidel taxislužby, mělo na sobě umístěno shora popsaný ceník, a již z této skutečnosti je zcela nepochybné, že se o nabídku služby ve smyslu citovaných ustanovení zákona o cenách jednalo. Jinak řečeno, již z povahy provozování této činnosti je zřejmé, že stěžovatel čekal na zákazníka a po jeho příchodu by nepochybně došlo k poskytnutí předmětné služby.“*

Taktéž v nyní projednávané věci je ze správního spisu zřejmé, že vozidlo stěžovatele bylo označeno v souladu s § 21 odst. 2 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě. Dle citovaného ustanovení je provozovatel taxislužby povinen zajistit, aby vozidlo taxislužby bylo při výkonu taxislužby, kterým se rozumí nabízení nebo vykonávání přepravních služeb, označeno střešní svítilnou s nápisem „TAXI“ a vybaveno úředně ověřeným a zaplombovaným taxametrem, jehož nedílnou součástí je tiskárna a paměťová jednotka schopná uchovávat denní a měsíční zaznamenané hodnoty o provozu vozidla alespoň po dobu pěti let ode dne jejich záznamu. Podrobnosti o náležitostech svítilny a způsobu jejího používání stanoví prováděcí právní předpis. Vozidlo, které je opatřeno střešní svítilnou s nápisem „TAXI“, není přípustné využívat k provozování jiného druhu silniční dopravy bez zakrytí této střešní svítilny.

Pokud měl stěžovatel v rozhodné době vozidlo označeno tak, jak je vyžadováno pro provozování taxislužby a nacházel se s ním na území Prahy, je zřejmé, že taxislužbu v tomto místě nabízel. Tyto závěry potvrzuje i provedená kontrolní jízda. Pokud by stěžovatel, jak tvrdí, taxislužbu na území Prahy neposkytoval, bylo by na místě tuto skutečnost případným zájemcům sdělit a tyto nepřepravovat. V daném případě se tak nestalo, a lze tak uzavřít, že stěžovatel v době provedené kontroly na území města Prahy taxislužbu provozoval.

Odkaz stěžovatele na § 14 odst. 2 vyhlášky č. 478/2000 Sb., kterou se provádí zákon o silniční dopravě, není přiléhavý. Citované ustanovení stanovilo, že informace umístěná na dveřích vozidla taxislužby má obsahovat aktuální nabídku ceny za přepravní služby na území obce, ve které je služba nabízena. Stěžovatel od skutečnosti, že průkaz o způsobilosti řidiče mu byl vydán dopravním úřadem Brandýs nad Labem - Stará Boleslav, kde má i trvalé bydliště a kde mu bylo přiděleno evidenční číslo 014, dovozuje, že dopravní služby nabízí právě zde a s ohledem na neregulovanou cenu taxislužby v obci Brandýs nad Labem - Stará Boleslav, mohl, podle svého přesvědčení své vozidlo opatřit ceníkem, který nemusel být v souladu s vyhláškou hl. města Prahy.

Ze správního spisu však vyplývá, že stěžovatel nabízel služby taxi nikoli na území obce Brandýs nad Labem, nýbrž na území hl. města Prahy. Nejednalo se ani o přepravu z místa s neregulovanými cenami taxislužby do míst podléhajících regulaci či naopak. Kontrolní jízdu stěžovatel provedl na trase Staroměstské nám. – hotel Belvedere, ul. Milady Horákové, Praha 7. Začátek i konec přepravy tak byl v místě s regulovanou cenou taxislužby a stěžovatel byl povinen zájemce o předmětnou službu informovat o ceně odpovídající cenové regulaci.

Z protokolu č. 20/03/06-1/Dr a z přiložených fotografií je zřejmé, že vozidlo stěžovatele mělo na dveřích i vně vozidla vyznačenu informaci o ceně hodnotami: nástupní

sazba 99 Kč, cena za 1 km 97,50 Kč a čekání za 1 min. 6,50 Kč, které byly v rozporu s čl. 2 vyhlášky č. 24/2000 Sb. hl. města Prahy, o maximálních cenách osobní taxislužby, ve znění nařízení č. 13/2004 Sb. hl. m. Prahy, podle něhož platí následující výše maximální ceny: nástupní sazba 34 Kč, 25 Kč/jízda za 1 km; čekání 5 Kč/min. Je tedy zřejmé, že ceny stanovené stěžovatelem tyto regulované ceny významně překračovaly. Přitom podle § 5 odst. 2 zákona o cenách platí, že „*maximální cena je cena, kterou není přípustné překročit*."

Lze tak uzavřít, že stěžovatel povinnost označit zboží cenou platnou v okamžiku nabídky_zakotvenou v § 13 odst. 2 zákona o cenách porušil, když ceny uvedené na jeho vozidle převyšovaly ceny maximálně stanovené pro poskytovatele taxislužeb na území hl. m. Prahy.

Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 97/2008 (www.nssoud.cz), „*pokud žalobcem uváděné ceny, za které v době kontroly nabízel taxislužbu, převyšovaly maximální úředně stanovené ceny taxislužby závazné pro všechny poskytovatele taxislužby na území hl. m. Prahy, nemohlo se v době nabídky jednat o platné ceny ve smyslu § 13 odst. 2 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, neboť platnou cenou může být pouze taková cena, která je v souladu s cenovými předpisy.*"

Dále stěžovatel napadá výši uložené pokuty. Dle jeho názoru je uložená pokuta nepřiměřená i v porovnání se závažnými delikty např. prodej alkoholu nezletilým, jízda po použití alkoholu, které jsou ve srovnání s pokutami vyměřovanými taxikářům směšnými. Při stanovení pokuty je třeba dle stěžovatele přihlédnout k té skutečnosti, že zákonné rozpětí v zákoně o cenách se vztahuje nejen na malé podnikatele, ale také na velké obchodní společnosti. Smyslem ukládání pokut dle stěžovatele není vycházet z plného zákonného rozpětí, neboť by šlo o likvidační opatření.

K námitce nepřiměřenosti výše uložené pokuty je třeba uvést, že podle § 17 odst. 1 písm. b) zákona o cenách lze uložit prodávajícímu nebo kupujícímu pokutu „*do výše 1 000 000 Kč, a to v případě, nedosáhne-li výše neoprávněně získaného majetkového prospěchu 1 000 000 Kč, nebo nelze-li neoprávněně získaný majetkový prospěch vyčíslit, nebo jestliže neoprávněně získaný majetkový prospěch nevznikl*." Pokuta uložená stěžovateli se proto pohybuje na dolní hranici zákonné sazby. Žalovaný původně uloženou pokutu ve výši 100 000 Kč snížil na 50 000 Kč, neboť zohlednil, že v daném případě nebylo prokázáno hmotné poškození zákazníka na ceně. Při stanovení pokuty žalovaný zdůraznil, že míra zavinění je relativně vysoká, neboť stěžovatel věděl o deliktnosti předmětného jednání. Žalovaný přihlédl též k tomu, že daným jednáním došlo k poškození dobrého jména hl. m. Prahy.

Odůvodnění považuje zdejší soud ve shodě s městským soudem za dostatečné, racionální, přesvědčivé a odpovídající zákonným kritériím. Pokud stěžovatel označuje výši uložené pokuty za likvidační, nelze mu přisvědčit zejména proto, že toto tvrzení nikterak neprokazuje. Takové tvrzení by totiž mohlo mít relevanci tehdy, jestliže by např. stěžovatel doložil, že uložená pokuta představuje celý jeho roční zisk, že po jejím zaplacení nebude schopen nadále vykonávat předmětnou činnost, že se nachází v sociálně napjaté situaci apod. Nic takového však v podstatě ani netvrdil, takže ani tato námitka nemůže být shledána důvodnou.

Stěžovatel nesouhlasí se závěrem městského soudu, který za nedůvodnou označil jeho námitku nedodržení pořádkové lhůty správním orgánem, který vypracoval dodatek k protokolu po lhůtě stanovené § 6 odst. 3 vyhlášky č. 580/1990 Sb., kterou se provádí zákon o cenách. Uvedeným postupem tak dle stěžovatele nastala domněnka, že s obsahem jeho vyjádření správní orgán souhlasí. Stěžovatel konstatuje, že souhlasí s názorem soudu, že jde o lhůtu pořádkovou, nicméně by tato skutečnost neměla mít vliv na postup správního orgánu, který by měl v řízení postupovat hospodárně a v přiměřené lhůtě.

Námitky stěžovatele nejsou důvodné.

Dle § 6 odst. 3 vyhlášky č. 580/1990 Sb., kterou se provádí zákon o cenách, je oprávněná osoba povinna podat k protokolu písemné vyjádření, v němž vyznačí, zda s obsahem protokolu souhlasí, a nesouhlasí-li, uvede věcné důvody nesouhlasu. V případě nesouhlasu oprávněné osoby vypracuje kontrolní pracovník do 15 dnů ode dne doručení písemného vyjádření dodatek k protokolu, v němž uvede své stanovisko. Odmítne-li oprávněná osoba převzít protokol nebo dodatek k protokolu (dále jen „protokol“), zašle jí jej kontrolní pracovník do vlastních rukou s výzvou k písemnému vyjádření.

Dle odst. 4 citovaného ustanovení, nepodá-li oprávněná osoba k doručenému protokolu písemné vyjádření do 15 dnů od jeho doručení, považuje se to za souhlas s obsahem protokolu.

V projednávané věci podal stěžovatel k obsahu protokolu, jež mu byl zaslán poštou, své vyjádření dne 10. 4. 2006. Dodatek byl sepsán dne 26. 4. 2005 (správně má být uvedeno 2006). Dle razítka vypraven dne 28. 4. 2006. Tvrzení stěžovatele v kasační stížnosti, že dodatek byl dán k poštovní přepravě dne 11. 5. 2006, z čehož pak dovozuje, že tento nemohl být vypracován v den, který je na dodatku uveden, nemá oporu ve spise. Z údajů na doručence je zřejmé, že při doručování nebyl stěžovatel zastižen. Zásilka byla dle záznamů pošty připravena k vyzvednutí již dne 2. 5. 2006. Lhůta k vypracování dodatku tak byla zachována.

Nejvyšší správní soud shodně s názorem městského soudu v této souvislosti konstatuje, že jde o lhůtu pořádkovou, u které s marným uplutím nespojuje zákon žádné právní následky. Stěžovatel se mýlí, pokud dovozuje z jejího případného zmeškání fikci souhlasu. Fikce souhlasu je naopak zakotvena pro případ zmeškání lhůty k vyjádření na straně oprávněné osoby.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá

právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly, respektive je neúčtoval. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. ledna 2010

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu